

Stepanov, 1978 — Степанов Ю. С. Славянский глагольный вид и балтийская диятеза. — В кн.: Славянское языкознание: VIII международный съезд славистов. Доклады советской делегации. М., 1978.

Woodcock, 1959 — Woodcock E. A. New Latin Syntax. — Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.

MAŽMOŽIŲ MAŽMOŽIS

Toje straipsnio „Lie. žvyras“ vietoje (beje, tiksliau ne p. 156, o 157), dėl kurios atsirado V. Vitkausko „Mažmožis I“ (žr. čia p. 125), svarstomas vienas vienintelis dalykas — ar la. trm. *žvira* negalėtų kartais būti (sykiu su dar labiau įtariamu la. trm. *zvira*) ne skolinsys iš br. *жвир*, o pačių latvių žodis, ir kaip vienas iš argumentų, kurie galėtų bent kiek paremti tokią prielaidą, nurodoma geografija, glaudesnio sąlyčio nebuvimas tarp latvių žodžio ir baltarusių žodžio arealų. Užuoť kritikavęs ar palaikęs šią netvirtą prielaidą, kritikas nelauktai teigia, kad autorius, kalbėdamas apie br. *жвир* retumą Baltarusijos šiaurės vakarų kampe „aiškiai kreipia mintį, kad čia esamas latvių kalbos įtakos rezultatas“ (!), ir toliau tokį „minties kreipimą“, iš tikrųjų priklausantį vien kritikui, pats ginčija, sakydamas, jog tai lituanizmas, tarsi nežinotų, kad kaip tik prie tokios išvados jau prieita kritikuojamame straipsnyje. Skirtumas tik tas, kad straipsnyje kalbama apskritai apie br. *жвир*, o pastaboje — apie vieną kaimą. Spėlioti dėl kiekvieno atskiro kaimo, kaip konkrečiai jame galėtų būti atsiradęs kuris nors skolinsys, — ne kalbininko darbas. Net ir dvikalbiuose kaimuose su visai nesena superstratine šnektą jau anksčiau (senesnėse šnektose ar ir bendrinėje kalboje) įsigalėjęs skolinsys nebūtinai turi būti dar syki įsivedamas tiesiai iš originalo kalbos — jį juk jau galima perimti kartu su visais kitais išmokstamos antrosios kalbos žodžiais.

V. U